

[Dahlgaard.]

se bort fra, at der ad denne vej på længere sigt kan ske en værdifuld tilskyndelse til øget kapitaldannelse og selvfinansiering i erhvervslivet, om end næppe af de dimensioner, som den tidligere regerings forslag lagde op til.

PP II har videreudviklet og i prisværdigt præcis form fremstillet problematikken omkring offentlig planlægning og styring. Det praktiske arbejde med at forbedre de administrative redskaber og samarbejdet mellem de offentlige instanser indbyrdes er på visse områder i gang. Vi ser fra radikal side gerne arbejdet fremmet. Specielt vil jeg benytte lejligheden til at tilslutte mig, at der nu som en sag af vigtighed bør ske en endelig fastlæggelse af tidsplanen for gennemførelsen af opgavefordelingen mellem stat og kommuner, ligesom byrdefordelingsreformens afsluttende faser nu bør fastlægges.

Som en enkelthed, der måske kan nævnes i denne forbindelse, vil jeg gerne spørge, om statsamternes skæbne nu efterhånden nærmer sig en afgørelse. Det er jo en gammel sag efterhånden. Jeg vil spørge, om der er nyt om den.

Og hvad så nu? PP II slutter med en sætning om, at de problemer, der knytter sig til samarbejdsformerne mellem regering og centraladministration på den ene side og folketinget på den anden side ligger uden for forfatterens opgave. Det er altså en opgave, som vi — det vil altså sige regering og folketing — må tage op.

Jeg tror, man bør overveje ændrede samarbejdsformer. Disse mærkelige krigsspil med udveksling af skriftlige spørgsmål og svar mellem folketingsudvalg og administration — en fremgangsmåde, som kan være velegnet ved konkret lovbehandling i folketingsudvalgene — er efter erfaringerne ikke i samme grad nyttig, i hvert fald ikke med hensyn til at kaste resultater af sig, når det drejer sig om de mere komplekse opgaver som f. eks. den langsigtede udgiftspolitik.

Det er tænkeligt, at folketinget bør ind-

drages i arbejdet, særlig under de i øjeblikket rådende stærkt partiopdelte tilstande, på mere forberedende stadier. Det radikale venstre har i dag fremsat forslag til folketingsbeslutning om, at folketinget tager disse samarbejdsproblemer op til overvejelse. Men jeg skal understrege, at bedre samarbejdsformer og bedre samarbejdsmetoder mellem folketing og administration ikke er nok. Det er først og fremmest viljen til politisk samarbejde, det gælder. Hvis vi ikke kan planlægge samarbejdet mellem de politiske partier, så kan vi til syvende og sidst ikke planlægge nogen verdens ting. Og så kommer vi til at stå i den situation, som Alice in Wonderland stod i, da hun var kommet ind i en labyrint — ligesom vi sådan set befinder os i, når det drejer sig om den langsigtede offentlige udgiftspolitik. Hun mødte Filurkatten, og så uds spillede der sig følgende dialog:

Alice spurgte: „Undskyld, hvilken vej skal jeg gå for at komme herfra?“

„Det kommer an på, hvor du skal hen“, svarede katten.

„Ja, det betyder ikke så meget“, sagde Alice.

„Så kan det også være det samme, hvilken vej du går“, svarede katten.

„Når bare jeg kommer et eller andet sted hen“, tilføjede Alice forklarende.

„Ja men det gør du ganske sikkert“, sagde katten, „hvis bare du går tilstrækkeligt længe“.

Haustrup Clemmensen (KF):

I alt for mange år har vi i dette ting diskuteret aktuelle og vel ofte akutte økonomiske problemer. Der er opnået flertal for at klippe en hæl og hugge en tå, og kort tid efter har problemerne været lige så store eller måske endnu større. Under de fleste af disse debatter har der i bisætninger været anført noget om, at man nu også skulle prøve at se på langtidsudviklingen og søge den ændret. Men det er ofte blevet ved snakken. Der har været talt for meget og handlet for lidt. Derfor mener det konserva-